

Äldste Steven E. Snow
i presidentskapet för de sjuttio

Hopp

Vårt hopp i försoningen gör det möjligt för oss att ha ett evigt perspektiv.

Vår familj växte upp på en ökenplatå i södra Utah. Det regnar sällan, men hoppet lever vidare om att det ska regna nog före den annalkande sommarhettan. Då liksom nu hoppades vi på regn, vi bad om regn och i desperata tider fastade vi för regn.

Det berättas om en morfar som tog sin fem år gamla dotterson på en promenad runt staden. De kom till sist fram till en liten speceriaffär på huvudgatan där de köpte sig en kall läsk. En bil från en annan delstat stannade till och föraren gick fram till morfadern. Främlingen pekade på ett litet moln på himlen och frågade: "Tror du det kommer att regna?"

"Det hoppas jag verkligen", svarade den gamle mannen, "om inte för min skull, så för pojkens. Jag har sett det regna förr."

Hoppet är en känsla som berikar det vardagliga livet. Det är en känsla av att allt kommer att ordna sig till det bästa. När vi känner oss hoppfulla har vi en "grundad tro på (och önskan om) gynnsam utveckling" (ord.se, hopp). Ett sådant hopp har en viss lugnande inverkan på oss när vi med tillförsikt ser fram emot framtida händelser.

Ibland hoppas vi på saker som vi har liten eller ingen kontroll över. Vi

hoppas på bra väder. Vi hoppas på en tidig vår. Vi hoppas att vårt lag ska vinna fotbolls-VM, Super Bowl eller World Series.

Sådant hopp gör livet intressant och kan ofta leda till ovanligt eller även vidskepligt uppförande. Min svärfar till exempel är en stor sportfantast, men han är övertygad om att om han *inte* tittar på sitt basketlag på tv, har laget större chans att vinna. När jag var tolv år envisades jag med att ha på mig samma par otvättade sockor till varje juniorbasebollmatch i hopp om att det skulle få oss att vinna. Min mor tvingade mig att förvara dem på vår bakre veranda.

Andra gånger leder våra hopp till drömmar som inspirerar oss och leder oss till handling. Om vi hoppas göra bättre ifrån oss i skolan kan det hoppet bli verklighet genom flitiga studier och upppoffringar. Om vi hoppas få spela i ett vinnande lag kan det hoppet leda till regelbunden träning, engagemang, lagarbete och slutlig framgång.

Roger Bannister studerade för att bli läkare i England och hade ett stort mål. Han ville bli den förste som sprang engelska milen under fyra minuter. Under större delen av första hälften av 1900-talet hade friidrottsentusiaster ivrigt väntat på den dagen

då 4-minutersgränsen skulle brytas. Under årens lopp hade många enastående löpare kommit nära, men 4-minutersgränsen förblev obruten. Bannister åtog sig ett ambitiöst träningschema i hopp om att förverkliga målet att sätta nytt världsrekord. Några i idrottsrörelsen hade börjat tvivla på att 4-minutersgränsen gick att bryta. Så kallade experter hade även lagt fram hypotesen att det var fysiologiskt omöjligt för människokroppen att springa i sådan hastighet en så lång distans. En molnig dag den 6 maj 1954 blev Roger Bannisters stora hopp verklighet! Han passerade mållinjen med tiden 3:59,4 och satte nytt världsrekord. Hans hopp att bryta 4-minutersgränsen blev en dröm som förverkligades genom träning, hårt arbete och engagemang.

Hopp kan inspirera drömmar och sporra oss till att förverkliga de drömmarna. Men hoppet ensamt får oss inte att lyckas. Många hedervärda hopp har förblivit ouppfyllda, strandade på den goda avsiktens och lättjans rev.

Som föräldrar kretsar vårt käraste hopp kring våra barn. Vi hoppas att de ska växa upp och leva ansvarsfulla och rättfärdiga liv. Sådana hopp kan lätt gå om intet om vi inte är goda föredömen. Enbart hopp leder inte till att våra barn tillväxer i rättfärdighet. Vi måste tillbringa tid med dem under hemaftnar och givande familjeaktiviteter. Vi måste lära dem att be. Vi måste läsa i skrifterna tillsammans med dem och undervisa dem om viktiga evangelieprinciper. Endast då är det möjligt att våra käraste hopp förverkligas.

Vi bör aldrig låta hoppet ersättas av förtvivlan. Aposteln Paulus skrev att "den som plöjer ... skall göra det i hopp" (1 Kor 9:10). När vi utövar hopp berikar det vårt liv och hjälper oss se fram emot framtiden. Vare sig vi

plöjer en åker eller plöjer oss igenom livet så är det ett måste för oss som sista dagars heliga att ha hopp.

I Jesu Kristi evangelium är hoppet en önskan hos Frälsarens efterföljare att uppnå evig frälsning genom hans försoning.

Det är i sanning hoppet vi alla måste ha. Det är det som skiljer oss från resten av världen. Petrus uppmanade Kristi första efterföljare: "Var alltid beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger" (1 Petr 3:15).

Vårt hopp i försoningen gör det möjligt för oss att ha ett evigt perspektiv. Ett sådant perspektiv hjälper oss att se bortom nuet och till löftet om evighet. Vi behöver inte hållas fångslade av världens ombytliga och inskränkta förhoppningar. Vi är fria att se fram emot celestial härlighet, beseglade till vår familj och nära och kära.

I evangeliet är hoppet nästan alltid förbundet med tro och kärlek. President Dieter F. Uchtdorf lärde: "Hoppet är ett av benen på en trebent pall tillsammans med tro och kärlek. Dessa tre stabiliserar vårt liv oberoende av vilka skrovliga eller ojämna underlag vi ställs inför" ("Hoppets oändliga kraft", *Liahona*, nov. 2008, s. 21).

I det sista kapitlet i Mormons bok skrev Moroni:

"Därför måste det finnas tro, och om det måste finnas tro så måste det även finnas hopp, och om det måste finnas hopp så måste det även finnas kärlek.

Och om ni inte har kärlek kan ni på intet sätt bli frälsta i Guds rike. Inte heller kan ni bli frälsta i Guds rike om ni inte har tro. Inte heller kan ni det om ni inte har något hopp" (Moroni 10:20–21).

Äldste Russell M. Nelson lärde att "tro grundas på Jesus Kristus. *Hoppet* har sin mittpunkt i försoningen. *Kärleken* kommer till uttryck i 'Kristi rena kärlek'. Dessa tre egenskaper är tvinnade som kardeler i ett rep och går inte alltid att exakt skilja på. Tillsammans utgör de vårt tjuder till det celestials riket" ("A More Excellent Hope", *Ensign*, feb. 1997, s. 61).

När Nephi avslutade sin uppteckning med att profetera om Jesus Kristus, skrev han: "Därför måste ni sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och kärlek till Gud och till alla människor" (2 Nephi 31:20).

Detta fullkomligt klara hopp som Nephi talar om är hoppet om

försoningen, den eviga frälsningen som möjliggjordes genom vår Frälsares offer. Det hoppet har lett män och kvinnor genom tidsåldrarna till att utträta anmärkningsvärda saker. De forntida apostlarna färdades över jorden och vittnade om Herren och gav till slut sina liv i hans tjänst.

I den här tidshushållningen har många av de första medlemmarna i kyrkan lämnat sina hem och med hopp och tro i hjärtat färdats västerut över de stora slätterna till Saltsjödalén.

År 1851 blev Mary Murray Murdoch, en 67 år gammal änka, medlem i kyrkan i Skottland. Hon var bara 140 centimeter lång och vägde omkring 40 kg. Hon fick åtta barn av vilka sex levde till vuxen ålder. Eftersom hon var så liten kallades hon "lill-mormor" av sina barn och barnbarn.

Hennes son John Murdoch och hans hustru blev också medlemmar i kyrkan och reste till Utah 1852 med sina två små barn. Trots att familjen hade det mycket knapert skickade John fyra år senare de pengar som behövdes för att hans mor skulle kunna resa till Salt Lake City. Med ett hopp mycket större än hennes lilla kropp, påbörjade Mary den svåra resan västerut till Utah när hon var 73 år.

Efter att ha färdats över Atlanten i säkerhet förenade hon sig slutligen med Martins handkärrekompani. Den 28 juli började dessa handkärrepionjärer sin resa västerut. Lidandet som det här kompaniet utstod är välkänt. Av de 576 medlemmarna dog nästan en fjärdedel innan de nådde fram till Utah. Fler skulle ha dött om det inte varit för räddningspatrullen som president Brigham Young organiserade med vagnar och förråd som skickades ut till de strandsatta och insnöade heliga.

Mary Murdoch dog den 2 oktober 1856 nära Chimney Rock i Nebraska. Där dukade hon under på grund av trötthet, nedkylning och svårigheter under färden. Hennes bräckliga kropp orkade inte längre med de fysiska umbäranden de heliga ställdes inför. När hon låg inför döden gick hennes tankar till familjen i Utah. Det sista den trofasta pionjärvinnan sade var: "Berätta för John att jag dog med ansiktet vänt mot Sion." (Se Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–13, 115.)

Mary Murray Murdoch exemplifierar hoppet och tron som så många av de första pionjäreorna hade när de med stort mod färdades västerut. Dagens andliga resor kräver inte mindre hopp och tro än de tidiga pionjäreornas. Våra prövningar och problem är annorlunda men kampen är lika stor.

Det är min bön att vårt hopp ska leda till uppfyllelsen av våra rättfärdiga drömmar. Jag ber särskilt att vårt hopp i försoningen ska stärka vår tro och kärlek och ge oss ett evigt perspektiv för vårt framtida liv. Må vi alla ha detta fullkomligt klara hopp, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Broder Larry M. Gibson

förste rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap

Aronska prästadömet heliga nycklar

Herren vill att varje ung man inom aronska prästadömet inbjuder alla att komma till Kristus — och börjar med den egna familjen.

När en av mina söner var tolv år ville han föda upp kaniner. Vi byggde kaninburar och skaffade oss en stor kaninhanne och två kaninhonor från en granne. Jag hade ingen aning om vad vi gett oss in på. På mycket kort tid var vårt skjul fyllt till bristningsgränsen med kaniner. Nu när min son är vuxen måste jag erkänna min häpnad över hur antalet hölls nere — grannens hund smet ibland in i skjulet och tunnade ut kaninhopen.

Men jag rördes av hur min son och hans bröder vakade över och skyddade dessa kaniner. Och nu, som män och fäder, är de värdiga prästadsbärare som älskar, stärker och vakar över sina egna familjer.

Jag känner ömhet när jag ser hur ni unga män i aronska prästadömet vakar över, stöder och stärker människor omkring er, däribland er familj, medlemmar i ert kvorum och många andra. Jag älskar er verkligen.

Nyligen såg jag på när en trettonårig ung man avskiljdes som president för diakonernas kvorum. Efteråt skakade biskopen hand med honom och tilltalade honom som "president" och

förklarade för kvorummedlemmarna att "han tilltalade honom som president för att betona heligheten i hans ämbete. Presidenten för diakonernas kvorum är en av endast fyra personer i församlingen som innehar presidentande nycklar. Med de nycklarna leder han kvorumet, tillsammans med sina rådgivare, under Herrens inspiration." Den här biskopen förstod kraften i presidentskap som leds av en president som bär och utövar heliga prästadsnycklar (se L&F 124:142–143).

Efteråt frågade jag den unge mannen om han var redo att presidera över sitt kvorum. Han svarade: "Jag är lite nervös. Jag vet inte vad en president för diakonernas kvorum gör. Kan du berätta det för mig?"

Jag förklarade att han hade ett underbart biskopsråd och rådgivande som skulle hjälpa honom bli en framgångsrik och mäktig prästadsledare. Jag visste att de skulle respektera presidentskapets heliga nycklar som han hade.

Sedan ställde jag följande fråga: "Tror du att Herren skulle kalla dig till ett sådant viktigt ämbete utan att ge dig vägledning?"